

8. september 2025

Til Rovviltnemnda i region 4 og 5
Statsforvalteren i Innlandet
Klima- og miljødepartementet

Klage på vedtak om lisensfelling av ulv utenfor ulvesonen region 4 og 5

Foreningen Våre Rovdyr (FVR) klager herved på vedtaket på kvote for lisensfelling av ulv utenfor ulvesonen datert 21.08.2025. Vedtaket bryter med naturmangfoldloven og Norges forpliktelser overfor Bernkonvensjonen. Utviklingen til ulven i Norge opplever nå er sterkt nedadgående kurve og er helt avhengig av tilføring av nye gener for å ikke bli utryddet fra norsk natur. Vedtaket tar ikke hensyn til genetisk status, mangel på forebyggende tiltak og norsk lov. FVR kan heller ikke se at det finnes lovlig hjemmel i naturmangfoldloven § 18 bokstav c om offentlige interesser av vesentlig betydning. FVR mener at det ikke kan åpnes for lisensfelling på ulv etter mange år med uforsvarlig jakt på en kritisk truet art.

Bestandens utvikling

Vedtaket om lisensfelling av 12 ulver utenfor ulvesonen i region 4 og 5 er fattet til tross for at ulvebestanden i Norge er kategorisert som kritisk truet på norsk rødliste. I overvåkingssesongen 2024–2025 ble det registrert mellom 59 og 66 ulver med tilhold i Norge, hvorav bare 40–47 hadde helnorsk tilhold. Utviklingen de siste årene er negativ. En slik lav bestand gjør arten ekstremt sårbar for ytterligere uttak, og vedtaket fremstår som biologisk uforsvarlig og i strid med prinsippet om at arter skal få leve i levedyktige bestander i sine naturlige utbredelsesområder i naturmangfoldloven § 5. Å tillate lisensfelling av streifende ulver utenfor ulvesonen kan være helt kritisk for bestandens utvikling i årene framover.

Genetisk status

Ulvens genetiske status i Norge er mer alarmerende enn tidligere. Den skandinaviske bestanden stammer fra et fåtall individer, og innavlsgraden er høy. Genetisk tilførsel fra innvandrende ulver fra

Finland og Russland er avgjørende for å sikre artens langsiktige overlevelse. Ved å tillate felling utenfor ulvesonen, der slike genetisk verdifulle individer oftest etablerer seg, risikerer man å svekke den genetiske variasjonen ytterligere. Dette er i strid med naturmangfoldloven § 5, som fastslår at arter skal kunne opprettholde levedyktige bestander og leve i sine naturlige utbredelsesområder. Ulvens naturlige utbredelse inkluderer store deler av Sørøst-Norge, og det er derfor uakseptabelt å begrense artens eksistens til en smal ulvesone. Ulven er avhengig av store områder å streife på og slike kvoter på lisensfelling betyr i praksis stående fellingstillatelser på alle ulver som beveger seg utenfor ulvesonen. En slik forvaltning er ikke bærekraftig eller forsvarlig av en så liten ulvebestand som Norge har nå.

Mangel på bruk av forebyggende tiltak

Vedtaket mangler dokumentasjon på at forebyggende tiltak er forsøkt eller vurdert. Naturmangfoldloven §18 stiller krav om at felling kun kan tillates dersom andre tilfredsstillende løsninger ikke finnes. Tiltak som rovdysikre gjerder, tilsyn og tilpasset beitebruk er godt dokumenterte virkemidler som kan redusere konfliktnivået. Beredskapsbeiter er det også brukt millioner av kroner på, men blir lite brukt i praksis. At slike tiltak ikke er prioritert, viser en forvaltning som setter skyting foran sameksistens, og som dermed bryter med lovens intensjon.

Naturmangfoldloven

Vedtaket om lisensfelling bryter med flere sentrale bestemmelser i naturmangfoldloven. § 5 slår fast at arter skal kunne leve i sine naturlige utbredelsesområder, noe som ikke ivaretas når ulv aktivt fjernes fra områder utenfor ulvesonen. Naturmangfoldloven § 8 krever at beslutninger skal bygge på et tilstrekkelig kunnskapsgrunnlag, og § 9 krever at føre-var-prinsippet skal anvendes når det er usikkerhet om konsekvensene. Det foreligger ikke tilstrekkelig dokumentasjon på skade, og det er betydelig usikkerhet knyttet til effekten av fellingen på bestandens genetiske og demografiske utvikling. Vedtaket fremstår derfor som i strid med både § 5, § 8 og § 9. Spesielt reagerer FVR på bruken av naturmangfoldloven § 18 bokstav c, hvor det ikke foreligger noe faglig grunnlag for at er fåtall ulver påvirker offentlige interesser av vesentlig betydning på noen negativ måte. FVR mener at dette ikke kan benyttes som lovhjemmel for å skyte ulv utenfor ulvesonen i Norge.

Bernkonvensjonen

Ulven er oppført som en strengt beskyttet art under Bernkonvensjonen, som Norge har ratifisert. Artikkel 6 forbyr enhver form for vilkårlig felling av arter som er strengt beskyttet, og artikkel 9 åpner kun for unntak dersom det foreligger presserende hensyn til offentlig sikkerhet, skade på eiendom eller andre tungtveiende grunner. Vedtaket om felling av 12 ulver utenfor en minimal sone som er politisk bestemt strider med forpliktelsene Norge har til Bernkonvensjonen.

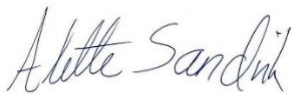
Norge har en åpen, pågående sak i Bernkonvensjonen når det gjelder Norges forvaltning av ulv. Norges forvaltning av ulv evner ikke å legge til rette for store nok leveområder, ei heller tilføring av nye gener slik forvaltningen praktiseres i dag. En slik høy kvote på ulv utenfor ulvesonen strider med norsk lov, men også med Norges internasjonale forpliktelser.

Konklusjon

- Vedtaket strider med både naturmangfoldloven § 5, 8 og 9 og Bernkonvensjonen.
- Vedtaket tar ikke tilstrekkelig hensyn til bestandens utvikling og genetisk status.
- Hjemmelsgrunnlaget i naturmangfoldloven § 18 bokstav c er ugyldig.
- Forebyggende tiltak er ikke vektlagt.

På vegne av de stemmeløse i norsk natur,

Foreningen Våre Rovdyr

Alette Sandvik, daglig leder, as@fvr.no

Ingvild Elise Ihle, rådgiver, ii@fvr.no